

SZERKESZTŐI BEVEZETŐ

A Szépirodalmi Figyelő külső megújulása részben belső megújulást is takar. Megújulást, s nem csupán a korábbi, mondhatni optimális állapot helyreállítását a támogatási szempontból meglehetősen szűk 2007-es esztendő után. Ennek jegyében nem csak az olvasóink által joggal hiányolt, a lap alappilléreinek számító szemlerovat tér vissza, de két új rovat is útjára indul (míg az Íróportré rovat, két önálló kötetet hagyva maga után, legalábbis egy időre pihenni tér). E változások, bíznunk benne, ismét a fokozatos építkezés időszakának beköszöntét jelzik a lap életében.

A megújulás mellett azonban a folytonosságot is épp ily fontos hangsúlyoznunk. Magyarország egyetlen szemlélő szépirodalmi folyóiratának szerkesztőiként továbbra is hiszünk abban, hogy a gazdag, sokszínű hazai folyóirat-kultúra érték, ezért kétségtelül méltó a megőrzésre, a számon tartásra. S ha jogosnak tűnik is a felvetés, amely szerint a hétköznapi, „nem szakmabeli” olvasó nehezen tud eligazodni a magyar (anyaországi és határon túli) irodalmi folyóiratok rengetegében, az adekvát válasz erre a helyzetre biztosan nem a paletta szűkítése, akár közvetlen, akár közvetett eszközökkel, például egyes lapok lassú elhalásra ítélese révén. Sokkal inkább ezen értékteremtő és -hordozó struktúra tudatos, átgondolt támogatására van szükség, valamint olyan fórumokra, melyek a magyar folyóirat-kultúra hagyományos pluralitását szem előtt tartva (és tegyük hozzá: tiszteletben tartva) képesek közvetíteni az irodalom „hivatalos” intézményrendszere és a lehető legszélesebb olvasóközönség között.

Hasonlóan fontosnak tartjuk a hazai könyvpiac aktualitásainak nyomon követését, amely az egyre barátságatlanabb gazdasági környezet ellenére is számtalan kitűnő kiadvánnyal gazdagítja a magyar kultúrát. Nem ezen bevezető a legalkalmasabb annak kifejtésére, miért is szomorú látni egy olyan kultúrfinanszírozási rendszer működését, amely értékes könyvek megjelentetését támogatja ugyan, de egyre kevesebb esélyt ad arra, hogy azok arányos, jelentőségükhöz mért publicitást kapjanak, s ezáltal eljussanak potenciális olvasóikhoz. Ráadásul annak ellenére, hogy mindez gyakran nem az anyagiak hiányán múlik, sőt elsősorban nem is pénzkérdés, sokkal inkább szervezés, illetve az előre tekintő, invenciózus gondolkodás kérdése. Így a közvetítés feladata ezen a téren is azokra a műhelyekre hárul, amelyek gyakran állami fel-

adatokat átvállalva igyekezzenek megteremteni a kortárs művekhez való hozzáférés lehetőségét.

Éppen a fentiek miatt mondhatjuk, hogy a Szépirodalmi Figyelő működése nem öncél. Az irodalom, a nemzeti kultúra közügy – közös ügyünk. Lapunk ezért az ügyért lép fel a maga eszközeivel, bemutatva, értelmezve, kontextusba helyezve olyan műveket, melyek máskülönben talán visszhangtalanok maradnának, s új megközelítéseket kínálva olyan munkák esetében, amelyek már ismertek az olvasók körében. „Meggyőződésünk, hogy az irodalom olvasása nem az irodalmárok kiváltságá-
ga” – írtuk 2002-ben, első számunk bevezetőjében. Ennek szellemében ma is arra törekszünk, hogy a Szépirodalmi Figyelő legyen a legrövidebb út a kortárs irodalomhoz.

A Szépirodalmi Figyelő szerkesztősége

Kedves Olvasóink!

Kérjük, személyi jövedelemadójuk 1%-ával támogassák
a **Szépirodalmi Figyelő** tevékenységét!

A Szépirodalmi Figyelő Alapítvány adószáma:
18182635-1-42